

**Летті Гвінгілл. Цитадель
друїдів. Летті Гвінгілл.
Цитадель друїдів**

КУПИТИ

Про книгу

Друга книга неймовірної фентезійної історії про Летті Гвінгілл занурить у світ друїдів, сповнений не лише магією, а й небезпечними таємницями. На Летті сипляться питання. Чому Герман враз перемінився? Що це за пророцтво, про яке всі говорять? Ще й Верховний Друїд вочевидь щось приховує... Що ж, тепер у дівчини немає іншого шляху, окрім як з усім цим розібратися.

Лба
Смьска

Лемми
Гиттин

Умтагер
Дрыгіб

Єва Сольська

ЛЕТТІ ГВІНГІЛЛ. ЦИТАДЕЛЬ ДРУЇДІВ

Серія «Летті Гвінгілл»

Усі права застережено.

Другий роман фентезі-трилогії «Летті Гвінгілл» української письменниці Єви Сольської проведе читачів таємними стежками світу друїдів. Авторка ретельно виплела його, поєднавши реальну історію Уельсу з кельтськими міфами й легендами. Мешканці цього світу здатні створювати водоспади й розширювати простір (хоча досі визначають час за квітами), а тварини і рослини стають довічними магічними союзниками людей. Поезія й музика, магічні фанти й середньовічні бали, політичні інтриги й смертельно небезпечні випробування — усе це неодмінно припаде до душі поціновувачам якісного фентезі й пригодницьких історій.

© Єва Сольська, текст, 2024

© Хельга Ясеновська, обкл., 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

РОЗДІЛ 1

Зустріч

Над чорним лісом здіймалося багряне сонце. Промені повільно стікали верхівками дерев, в'їдаючись у них плямами запеклої крові. Ані шелесту вітру. Ані гомону птахів. Лише похмурі дуби й терпке вологе повітря, що випотиною осідало на її розпашілому чолі.

«Тут якась помилка... — промайнуло в голові у Летті. — Це не схоже на місце з моїх снів!»

Немов підслухавши її думки, ліс ледь чутно зітхнув, і крізь шпарини між стовбурами просочилося клоччя білястого туману. Марево кублилося та густішало, доки не набуло обрисів п'яти високих постатей у білих балахонах, що прямували Летті назустріч.

Друїди! Дівчина метнулася назад, але наскочила на Германа, що саме виходив з порталу.

— Скучила? — хлопець усміхнувся, потираючи забите чоло.

Обвід склепіння спалахнув і поволі розчинився у тремтливому мигтінні ранкового серпанку.

— Аж ніяк! — видихнула Летті.

Вона кивнула в бік примарних силуетів.

— Швидко... — жартівливий тон Германа враз заповітрився.

— Щось не так?

Ідрис посунув Летті й рушив назустріч друїдам.

— Германе! — світлобородий велет, який ступав попереду, злегка схилив голову. — З поверненням! Усе гаразд?

Друїд говорив дещо архаїчною, утім, цілком зрозумілою для Летті валлійською.

— Габріеле! — юнак зверхньо вклонився у відповідь. — Так, звісно.

— Верховний Друїд уже чекає на тебе.

— Вирушаю негайно. Подбаєш про нашу гостю?

Друїд глипнув на Летті.

— Певно, що так, — мовив він, суплячи брови.

У бороданя були химерні, медового кольору очі, поцятковані чорними вкрапленнями.

«Наче мошки в застиглому бурштині...» — невлад подумала Летті.

Тим часом Герман дістав щось зі свого крейн-бега, й ранкову тишу розітнув закличний звук сурми. Летті затулила вуха. «Будь ласка, — подумки попросила вона, — нехай це виявиться черговим безглуздом сновидінням...»

Серед дерев промайнув кінь. Неосідланий і без зброї. Такий неприродно білий на тлі тьмяної чорноти, що Летті мимоволі замружилася. Він мчав уперед, ледь торкаючись землі, і навіть просотані червоним сонячні промені світлили й золотилися, вплітаючись у його білосніжну гриву. За мить скакун завмер перед Ідрисом і нетерпляче забив копитом. Летті перехопило подих: просто посеред кінського чола виблискував сріблястий ріг!

— Привіт, друже Ейнхорне! Який же я радий тебе бачити!

Герман скочив на єдинорога. Постава й упевнені рухи видавали в ньому вправного верхівця.

— До зустрічі, Летиціє! — кинув він дівчині. — Не турбуйтеся, на вас очікує королівський прийом.

Від його слів і погляду війнуло холодом.

— Якого біса, Германе?! Ти ж не збираєшся... — але договорити Летті не встигла. Єдиноріг зірвався з місця й незабаром зник у лісі.

Яксь на уроці фізкультури Фланаган поцілів їй у сонячне сплетіння баскетбольним м'ячем. У Летті тоді аж нутроці звело від болю... Достоту як зараз. Хіба що Герман чудово впорався й без спортивного знаряддя.

Летті замлоїло. Вона має зберігати спокій... Певно, є якесь логічне пояснення. Недурно ж Герман знову затіяв гру в спадкоємного принца. Чи то була не гра? Летті глибоко вдихнула, намагаючись угамувати нудоту. Цікаво, що подумують друїди, якщо її виверне просто на їхні білі балахони?

Світлобородий спозирав на дівчину зосереджено-похмуро, з дивним виразом докору й жалю.

— Ось, випийте.

Чолов'яга простягнув їй шкіряну флягу. Летті завагалася, але потім зробила кілька жадібних ковтків. Це була звичайна вода. Хіба що

з легким квітковим присмаком. Нудота відступила.

— Я — Габріел Гвінт, — відрекомендувався бородань. — Посланець Верховного Друїда. А ваше ім'я?

— Летиція Гвінгілл.

— Йдіть за мною.

Почет рушив у бік лісу, де вже чекала п'ятірка осідланих коней.

Габріел кинув оком на довгу сукню Летті.

— Не найкращий одяг для їзди верхи...

Друїд завиграшки підхопив Летті на руки й посадовив на сірого в яблуках коня зі світло-брунатними очима, що чимось скидалися на його власні.

— Тримайтеся за мене, — звелів він, угніжджуючись у сідлі позаду Летті.

За його знаком уся кавалькада рушила з місця.

Верхівці ступали одне за одним вузькою звивистою стежкою, попри яку простирався чорний ліс. Заціпенілі дерева тягли до неба скарлючені руки-суччя, наче велетні, прикуті до землі з чиєїсь злої волі. Вони рипіли, нарікаючи на жорстоку долю, але їхньої мови Летті не розуміла. Щільні крони скупі цідили порошисте сонячне світло. Біля порослого мохом підніжжя крізь почорніле торішнє листя де-не-де проглядала хирлява трава. Довге коріння виповзало на стежку, ускладнюючи й без того повільне просування конвою.

— Який сумний старий ліс, — прошепотіла Летті.

Погляд друїда, що дивився вперед поверх її голови, спохмурнів.

— Колись це місце було частиною Чарівного лісу, — озвався він, — але потім Леді Природа відділила його від своїх володінь. Відтоді магічна енергія спливає, чарівні істоти, що мешкали в діброві, зникли, а дерева старіють і вмирають. Незабаром усе тут загине, якщо, звичайно, ордену не вдасться це зупинити.

— Чому Леді Природа так учинила? — запитала Летті.

— Це довга історія, а ми майже приїхали, — відбувся друїд.

Варта ніби перетнула невидиму межу. Ліс навколо ожив, зашурхотів, завібрував, заспівав, спінився зелом, затремтів кришталевим мереживом павутиння, що його ненароком торкнувся вітер. Летті вертілася навсібіч, намагаючись ухопити, розпізнати й відчути на смак усі потаємні карби цього світу. Та вони раз по раз вислизали від неї, ховаючись за товстими стовбурами дерев, зміїлися

розтрісканою корою, витікали крізь нори й щілини, сліпили сонячними зайчиками, оглушали тріском сухих гілок під копитами коней.

За деревами забовванів частокіл. Величезні, щільно припасовані колоди чорніли каріозними зубами, хижий вискал яких посилювали розкидані по периметру вартів вежі. Стіну оповивав глибокий рів, ущерть наповнений водою.

Старовинна фортеця! Як у підручниках з історії! Летті спробувала відшукати очима міст чи хоча б відкидну браму, проте не помітила ні того, ні іншого.

— Вибачте за незручність, — Габріел накинув дівчині на голову темний полотняний мішок.

— Приголомшлива гостинність! — пробубоніла Летті.

До неї долинув скрегіт опускних ланцюгів, і незабаром копита коней застукотіли по дерев'яній поверхні мосту. Попереду почулися голоси.

— Світлого ранку, командире!

— Як минула ніч?

— Спокійно. Молодший Ідрис щойно повернувся.

Ланцюги заскреготіли знову, і з Летті нарешті зняли мішок.

На високому східчастому пагорбі, що нагадував гігантський весільний торт, розкинулося ціле місто. Сім округлих ярусів оперізувала широка стежка, що збігала з самої вершини, де росло величне біле дерево.

— Де це ми? — вихопилося в Летті.

— У Цитаделі друїдів, — осміхнувся в бороду Габріел.

Цитадель друїдів! У Летті раптом засмоктало під серцем.

Перший «корж» обліпили круглі, наче бджолині вулики, хатинки під різнокольоровими солом'яними дахами. Але що вище звивалася стежка, то химернішими видавалися садиби, то менше скидалися вони на людські житла, уподібнюючись до розлогих чарівних дерев, облюбованих фейрі й ельфами.

Габріел спішився й тепер вів свого коня за вуздечку. Інші конвоїри вчинили так само. Їхня поява спричинила справжній ажіотаж. Чоловіки, жінки й діти в цупкому домотканому вбранні, приперезаному мотуззяними пасками, висипали зі своїх домівок і не соромлячись витріщалися на незнайомку, насідаючи на п'яти її нечисленній сторожі.

Летті виструнчилася, намагаючись не виказати страху. Вона придушить Германа! Як він міг покинути її саму?

Попереду виросла висока арка, що відмежовувала три нижні рівні від верхніх. Дерев'яні опори змережували стовпчики символів, схожих на рунічні письмена. Друїди, не зупиняючись, пройшли під склепінням і рушили далі. Натовп позаду невдоволено загудів.

— А як же закон, Габріеле? — вигукнув хтось.

— Чужинка не може увійти без спільної ухвали!

— Дівчина прибула на запрошення Верховного Друїда, — відрубав Габріел, не стишуючи ходи. — Жодного іншого дозволу їй не треба.

— Це вона?! — галаснула стара, кволе тільки якої губилося в завеликій, наче на виріст, сукні. — Вона?

Друїд не завдав собі клопоту відповісти, проте натовпом ураз поширилося: «Це вона! Вона!».

Летті обсипало холодом. Зрештою, коїлося щось дивне... Ці люди напевне мали її за когось іншого. По руках вгору побігла гідка мурашва, і дівчина потішилася, що так і не повернула Германові куртку, яку він позичив їй учора на танцях.

Біля арки натовп зупинився. Ніби їй несила була просунутися далі, людська хвиля щораз відкочувалася, розбиваючись об невидиму стіну.

— Не бійтеся, — сказав Габріел. — На Межову арку накладено захисне закляття. Простолюдцям заборонено підніматися вище третього кола.

— Чому я маю боятися? — Летті притлумила дріж у голосі.

Габріел промовчав. Його манера провадити бесіду потроху починала діяти Летті на нерви. Дівчина набрала повні легені повітря і спробувала заспокоїтися, розглядаючи верхні яруси Цитаделі. Те, що вона спершу прийняла за дерево, насправді виявилось високою білою вежею. Оманливо тендітна здалеку, зблизька та виглядала вражаюче. Рунічні символи, схожі на ті, що їх Летті бачила на арці, оповивали «стовбур» пагонами чорного плюща. Кола відкритих терас із підвісними садами квітчали верхівку пишною «короною», підсилюючи схожість башти з деревом. Масивні двері з гравіюванням дуба правили за вхід.

— Тут мешкає ваш Верховний Друїд? — поцікавилася Летті.

— Так, — відповів Габріел, — ця древовежа — його обитель.
Летті мимоволі стулила губи. То от куди так поспішав Герман!

РОЗДІЛ 2

Обитель Верховного Друїда

Двері відчинив худий довготелесий друїд. Вугільні брови, що зрослися на перенісці, надавали його обличчю докірливо-підозріливого виразу, властивого кожному справжньому остіарію{1}. Відмірявши поглядом належну Летті порцію осуду, воротар вклонився Габріелу й відсторонився, даючи їм дорогу.

Летті переступила поріг і на мить остовпіла: зсередини вежа виявилася значно більшою, ніж зовні!

— Це місце ніби вивернули наопаk... — пробелькотіла вона.

— Просторовий парадокс, — пояснив Габріел. — Досить складна, але загалом посиљна магія. Простір еластичний і податливий, тож ним цілком можна управляти. На відміну від часу...

У центрі холу, просто із небосажної стелі, скидався водоспад. На берегах утвореного ним озера цвіли магнолії. Зграйки блідо-рожевих пелюсток кружляли в повітрі, поволі осідаючи на вологу смарагдову траву.

— Друїди здатні створювати аж таке? — видихнула Летті.

Габріел скривився:

— На всю цю красу йде прірва магічної енергії...

По чотири боки від водоспаду розбігалися сходи, що гілкувалися розлогими пасажами до численних рівнів древовезі. Габріел, не спиняючись, попрямував праворуч. Летті подріботіла за ним. Щойно обоє ступили на східці, як ті плавно рушили вгору.

«Друїдський ескалатор», — прокоментувала подумки Летті.

Їх із Габріелом несло дедалі вище, з «гілки» на «гілку», і Летті із захватом розглядала нескінченні галереї химерної вежі. Архітектурний стиль друїдів вочевидь тяжів до гармонійних природних форм. Усюди панували плавкі вигини й напівтони. З кожним витком радіус галерей зменшувався. Коли сходи майже сягнули верхівки, Габріел знову заговорив.

— Сюди, — він указав на передостанній рівень. — Ваші покої тут.

— Мої покої? — Летті виричалася на друїда.

Як до стовпа! У її особистому рейтингу «найприємніших» співрозмовників Габріел безперечно посідав перше місце! Дівчина зітхнула й попленталася за ним.

Друїд відчинив одну з дверей і жестом запросив Летті всередину.

— Почувайтесь як удома. Незабаром Верховний Друїд пошле по вас, — бородань вклонився, наміряючись піти.

— Габріеле! — поклікала його Летті. — Я гостя чи бранка?

— Гостя. Почесна гостя, а отже, потребуєте особливої уваги і... — друїд затнувся, — захисту.

— Від кого?

— Від тих, хто може скористатися з ваших магічних здібностей.

— Звідки всім відомо про мої здібності, якщо ще місяць тому я сама про них не знала? — підвищила голос Летті. — Та й куди мені до вас? Ви створюєте водоспади! Роз'їжджаєте на єдинорогах! Нащо вам проста школярка з Англії?

Друїд відвів погляд.

— Нікому не відчиняйте, — наказав він. — На дверях захисне закляття. Дівчині, яка прийде подати сніданок, відомо, як його зняти.

Летті впала на перший-ліпший стілець і розридалась. Чому Герман нічого їй не пояснив? Вона зачала подумки перебирати деталі сьогодення ранку. Перед очима постали напружені обличчя Германа й Габріела, їхні стримані привітання. Ці двоє вочевидь недолюбливали один одного. «Верховний Друїд чекає на тебе», — після цих слів Германа наче підмінили. Таємна місія! Хай їй грець! Може, річ у ній? Габріел обіцяв зустріч із Верховним Друїдом. Чудово! У нього вона й вимагатиме відповідей! Летті востаннє схлипнула, утерлася рукавом Германової куртки й роззирнулась.

Кімната виглядала цілком по-людськи: масивний камін із дикого каменю, кремова канапа з полотняними подушками, пара крісел, круглий дубовий стіл. На решті простору царювали квіти. У розмаїтті вазонів, горщиків і діжок, а подеколи просто пробиваючись крізь підлогу, вони видавалися не кімнатними рослинами — радше сусідами, що ділили з людиною домівку. Навіть під високою склепінчастою стелею буяло кілька пухнастих кульок, схожих на гігантські кульбаби.

Крізь аркові вікна з тераси струменіло сонячне світло. Летті скинула сандалі й пройшлася кімнатою босоніж. Дощата підлога

приємно зігрівала ступні. Дівчина підійшла до столу й обережно провела пальцями по шорсткій стільниці. Судячи з річних кілець, дуб, із якого її зробили, був дуже старий.

— Сподіваюся, ти помер своєю смертю, друже, — проговорила Летті.

Над камінною полицею викрашалося кругле панно, квітки якого росли просто зі стіни. Частина бутонів у нижній лівій чверті кола вже розкрилася, решта ще спала. Летті спробувала згадати їхні назви: козелець, цикорій, шипшина, далі — маки, кульбаби, нагідки, а от — латаття, берізка... Та це ж квітковий годинник Ліннея! Точніше, його кімнатний аналог. Тогоріч вона готувала реферат на цю тему. Дівчина потерла заплакані очі й усміхнулася.

Друїди вміли створювати водоспади й розширювати простір, але досі визначали час за квітами! Можливо, варто було дати шанс цьому світові?

Вихід на терасу виявився незамкненим. Прослизнувши назовні, Летті опинилася в садку, розбитому високо над землею. Вітер шарпонував її волосся, пахнувши цілим букетом солодкувато-пряних пахощів. Летті присіла на лаву під кущем бузку й занурилася обличчям у квітучу гілку.

Справжній таємний сад! Двері замкнули, а ключ загубили. Летті поцілувала білі суцвіття.

— *Улюблена Дочко Природи!*

Голос, що зненацька пролунав поряд із нею, змусив Летті підскочити.

— *Яка ж це радість — вряди-годи
Тебе вітати поміж нас!
Нарешті вже настав той час!*

— Господи! Як же ти мене налякав! — дівчина з докором глипнула на бузок. — Я гадала, тут мій дар не діє! Деревя в лісі я не розуміла...

— *Дерева ті зачаклювали,
Тому вони і не співали
Вітальних радісних пісень,
Бо оніміли переддень.*

*Я теж закляттям німоти
Закутий був. Коли б не ти... — вів далі бузок.*

— Чекай... — Летті потерла скроні. — Я щось не втямлю... Тебе хтось зачарував?

*— Друїд Верховний, брат наш кровний,
Наклав на нас заклин безмовний...*

— Але чому?

*— Він хоче миру, прагне слави.
Царем магічної держави
Друїдів древніх мріє стати.
Відкласти меч, вдягнути шати...*

— І до чого тут я?

*— Лиш Армес здатна повернуть
Їх міць, і силу, й добру путь, —
Усе, що втрачено було,
Коли зачахло Джерело...*

— Як ти мене назвав? — остовпіла Летті.

*— Армес — не лише наймення:
Оберіг, твоє знамення.
Його ти маєш пам'ятати,
Бо так назвала тебе мати.*

— Стривай... Ти знаєш мою маму?!

*— Звичайно, знаю, Армес мила,
Проте порушити несила
Мені мій давнішній зарік,
Хоч я твій вірний друг навік.*

— Ти маєш сказати мені: хто моя мати?! Де вона? — не відступалася Летті.

*— Ти зрозумієш, прийде час,
Дізнаєшся, та не від нас...*

— Повірити не можу... — схопилася за голову Летті. — І тут починається те ж саме...

Вона насилу звелася на ноги. Отже, Герман так чи так привів її в потрібне місце! У голові Летті трохи паморочилося, утім часу на роздуми не було.

По неї могли прийти будь-якої миті, а до цього вартувало дізнатися якомога більше.

Летті поспіхом переходила від одного деревця до іншого. Ті оживали й вітали її радісними співами. Проте жодне так і не відповіло їй на головне запитання. Летті не приховувала розчарування. Вона обійшла майже весь сад, коли один із рододендронів — з яскраво-жовтими квітами — попросив її зазирнути в його діжку. Обережно розсунувши гілки, Летті угледіла в горщику крихітний паросток ліщини. Рододендрон розповів, що днями друїди прибрали з Цитаделі всі кущі ліщини. А маленького живця, що проріс зі зроненого птахом горіха, просто не помітили.

— Чим їм не догодила ліщина? — здивувалася Летті. — Я вважала, що друїди люблять дерева...

— Вони за ліс стоять стіною!

Друїда віть всьому виною... — плутано відповів рододендрон.

— Що таке віть друїда? — не зрозуміла Летті.

— *Всяк, хто обітницю складає*

Природі і лісам служити,

Друїда віть зростити має,

Щоб нею магію творити.

Летті погладила оксамитові листочки ліщини. Пагінець затріпотів, і його галузочки почали витягуватися просто в неї на очах.

— Що це з ним? — запитала Летті в рододендрона.

— *Він має швидко підростати,*

Щоб віть тобі подарувати... — проспівало деревце.

Хтось постукав у двері. Летті притулила до губ вказівний палець, звелівши деревам зберігати мовчання, і поквапилась до кімнати.

РОЗДІЛ 3

Фіон

Хвала Дон{2} за чудовий ранок! — до вітальні ввійшла ставна темноволоса панянка в довгій лляній сукні, підперезаній темно-зеленим мотузковим паском з китицями. Дівчина була приблизно одного віку з Летті, але через різницю в зрості і статурі здавалася старшою. Її підкреслено ввічливе звертання геть не тулилося до зухвалого погляду темно-карих очей, що не соромлячись розглядали Летті.

— Моє ім'я — Фіон. Я маю... — дівчина на мить завагалася, мабуть, підбираючи формулювання, що не принизило б її гідності. — Допомогти вам влаштуватися.

— Привіт, Фіон, — усміхнулася Летті. — Габріел попередив, що ти зайдеш. Я — Летті.

— Я зватиму вас пані, — процідила дівчина.

— Гаразд, — знизала плечима Летті.

— Ви встигли вмитися з дороги?

— Ще ні.

— То я покажу вам вбиральню.

Панянка попрямувала до іншої кімнати.

— Що це, Фіон? — Летті вказала на квіткове панно над каміном.

— *Квіткочас*, — чорні брови дівчини здивовано вигнулися.

— І як ним користуватися?

— Усе доволі просто, — до Фіон повернувся її діловитий тон. — Кожна квітка прокидається й засинає щоразу в той самий час. Зараз година білого латаття, потім буде час дзвіночків...

— А згодом, — підхопила Летті, дивлячись на те, у якому порядку розташовані квіти, — настане черга нагідок. Так я й гадала... А що це? — Летті кивнула в бік білих пухнастих куль, що досі плавали під стелею.

— *Світлоцвіти*. Квіткові світильники. Удень вони всотують світло, а на захід сонця починають його віддавати.

— То це магія?

— Найпростіша. Будь-якому друїдському малюку під силу, — хмикнула Фіон.

Дівчата пройшли до сусідньої кімнати.

— З глузду з'їхати! — вихопилось у Летті.

Мало не пів кімнати займало королівське ліжко під тонким, наче павутиння, бузковим балдахіном. Величезне, на всю стіну вікно запинали такі самі ніжно-бузкові завіси, а з підлоги росла справжня трава.

— Спальня, — зауважила Фіон, очевидячки потішена реакцією гості.

Летті пройшлася по м'якому моріжку і, не втримавшись, зазирнула за полог. Уся стеля над ліжком рясніла нічними фіалками!

— Яка краса! Теж світлоцвіті?

— Ці ми зємо *ночецвітами*. Фіалки розкриваються щоніч і мерехтять у темряві. А це — *зерцало*, — Фіон вказала на велике овальне люстро в рамі з нічних фіалок.

— Дзеркало? — перепитала Летті.

— Зер-ца-ло! — проговорила по складах Фіон.

Летті підійшла до столика. Скільки ж часу минуло відтоді, як вона востаннє дивилася у дзеркало? Здається, це було вчора. Ціле життя й цілий світ тому... Летті зітхнула, і зерцало раптом узялося дрібними брижами. Дівчина простягла руку: пальці пройшли крізь прозору поверхню, не зустрівши жодних перешкод.

«Водяне дзеркало!» — сторопіла Летті.

— Вбиральня тут, — Фіон поманила дівчину до інших дверей.

За розмірами та багатством оздоблення «вбиральня» анітрохи не поступалася спальні й більше скидалася на апартаменти шейха, схибленого на екостилі.

— Це купіль, — Фіон кивнула на невеличке озерце з лататтям. — Для вранішніх і вечірніх омивань.

«Дійсно... королівський прийом, — зауважила подумки Летті. — Дебора мені нізащо не повірить...»

— Вода тепла. Вона змінюватиметься щоразу після того, як ви скупаєтесь, — провадила далі дівчина. — Якщо захочете, то можна викликати дощ.

— Дощ?!

— Дощ! — Фіон ударила в долоні. Зі стелі над озерцем посипалися рясні краплі. — Для цього не треба бути друїдом.

Фіон поблажливо усміхнулася й плеснула вдруге — злива враз припинилася.

— Очисні еліксири, ароматичні олії та бальзами тут, — Фіон відчинила дверцята різьбленої шафки, заповненої пляшечками різних форм і розмірів.

— І що, всі в Цитаделі можуть наворожити собі таку розкіш?

Фіон миттю насупилася, від чого її густі брови зімкнулися.

— *Андруди* не вміють чаклувати, — буркнула вона. — Та й ні до чого це нам.

— *Андруди*? — не втрималася від запитання *Летті*.

— Звичайні містяни. Без магічних здібностей, — Фіон попрямувала в інший кінець кімнати — до стіни, густо заплетеної плющем. Тонкі струминки води повільно стікали в жолоб, утворений двома великими глянсовими листками. У напівкруглому отворі виблискувало ще одне зеркало.

— Це вмивальня, — сказала дівчина. — Рушники та чистий одяг у шафі. Освіжіться, а я поки подам сніданок. Що, як Верховний Друїд покличе вас до себе?

Летті вловила в голосі Фіон нотку шанобливого страху. Що ж, мабуть, їй і справді вартувало підготуватися до зустрічі з місцевим правителем.

РОЗДІЛ 4

Його-високість-спадкоємний- принц

Герман увійшов до пустельної зали. Між небосяжних колон блукав вітер. Герман не любив це місце. Вселяючи в решту трепет своїми масштабами й аскетизмом, для нього воно слугувало предметним втіленням вищої влади, глухим кутом, із якого немає виходу. Тут Герман завжди почувався бранцем вершини: спуститися вниз уже не можна, піднятися вище — неможливо, адже над тобою лише небо.

Верховний Друїд стояв край колонади спиною до входу, але, зачувши кроки, озирнувся.

— А от і ти, сину!

Той самий чіпкий погляд з-під темних, крилатого розльоту брів, кілька тонких срібних ниток у волоссі, неприродних і недоречних на тлі смоляної чорноти. Їх ще не було, коли Герман від'їжджав.

— Владико Рейналте! — юнак вклонився.

— Підійди, хочу подивитися на тебе!

Герман підкорився.

— Ти змужнів! Хіба лише... — Рейналт схилив голову набік, уважно вдивляючись в обличчя сина. — У погляді з'явилася якась... м'якість. Чи не піддався ти чарам нашої гості?

— Звісно, ні, — упевнений тон, лише зіниці звузилися на мить, наче від яскравого світла.

— Чудово. Пройдімося?

Не чекаючи на відповідь, Верховний Друїд попрямував у кінець зали, що обривалася вниз крутим проваллям. Герман посміхнувся. Це було так схоже на Владику! «Прогулянки по краю» зазвичай значно посилювали відвертість його співрозмовників. От тільки син, як і батько, був геть позбавлений страху висоти.

— А тобі вдалося причарувати її? — Рейналт розслаблено брів по крайці прірви. — Дівчина пішла за тобою із власної волі?

— Я зробив усе, як ви веліли.

Верховний Друїд зупинився, уп'явшись очима в розпростерту внизу смугу зеленого лісу.

— Тобі відомо, наскільки важлива для ордену твоя місія.

Герман спохмурнів. З висоти живий ліс дедалі більше скидався на залишки гігантського поточеного гусінню листка.

— Амераудур давав знати про себе, поки мене не було?

— Кілька сутичок на прикордонних заставах... Нічого серйозного,

— Рейналт продовжував пасти сина очима. — Ти жодного разу не розчаровував мене, Германе. Сподіваюся, так буде й надалі.

— Я повністю відданий вам. І ордену.

— Знаю. У тобі тече кров великих друїдів! Моя кров! І навіть спадковість з боку твоєї матері... — Рейналт скривився, — не завадить мені зробити з тебе воїна.

Герман відвів погляд, як траплялося завжди, коли мова заходила про неї.

— Розкажи мені про дівчину, — Верховний Друїд удав, ніби не помітив збентеження сина. — Яке в неї ім'я?

Він розвернувся й пішов у зворотному напрямку, тож тепер Германові доводилося балансувати на краю порожнечі.

— Летиція Гвінгілл.

— Біла ліщина? Їй відомо, хто вона?

— Певно, що ні.

— Але ти сумніваєшся?

— Магію такого рівня неможливо опанувати самотійно, без учителя.

— Неможливо для друїда, — Рейналт здійняв вказівний палець.

— Та вона — не просто друїд. У її випадку все можливо. Вона згадувала про свою родину?

— Запевняє, що не знала батьків. Її виховала звичайна жінка, з місцевих, яка була вельми добра до неї. Увесь той час, що я провів у світі людей, я спостерігав за Летицією, — провадив далі Герман. — Вона вміє робитися невидимою, набувати швидкості вітру... А під час змагань тамтешніх бардів, у якому мені довелося брати участь, вона викликала справжню віхолу, виконуючи баладу про сніг...

Вітер стомився бавитися полами друїдських плащів і шугонув угору поганяти хмарових баранців, що скупчилися над баштою. Під

хвацькими ударами його вівчарського батога ті кинулися геть, оголюючи сліпучу блакить ще не вигорілого на сонці ранкового неба.

— Летиція має дивовижний голос. Навіть мама... — Герман осікся і з острахом глипнув на батька. Але той пропустив повз вуха останнє зауваження сина.

— Ти чудово впорався, Германе, — сказав він. — Упевнений, Вище Коло буде задоволене.

— Герайнт закінчив розшифровувати пророцтво? — спитав Герман.

Рейналлт заперечно похитав головою:

— За твоєї відсутності жодні нові письмена на сувої не з'являлися. Можливо, тепер, коли Летиція прибула до Цитаделі...

— Я теж маю на це надію...

Герман стомлено усміхнувся. Роки пошуків і марних сподівань, і от, нарешті... Хоча, напевно, він надто квапиться з висновками. Треба дочекатися вердикту Вищого Кола.

— Як Меві? — запитав він у батька.

— Сумувала за тобою. Майже не з'являлась у Цитаделі: проводила вишкіл новобранців на дальній заставі, — Верховний Друїд обійняв сина за плечі. — Йди до себе та добряче виспись.

— Авжеж, батьку.

— Ще одне, — Рейналлт на мить завагався. — Гадаю, краще тобі не бачитися з нашою гостею. Певний час...

— Як накажете, повелителю, — юнак вклонився й рушив до виходу, жодного разу не озирнувшись.

РОЗДІЛ 5

Верховний Друїд

Летті з головою пірнула в озеро. Знизу били термальні джерела, обдаючи тіло струменями приємного тепла. Виринавши, дівчина лягла на воду горілиць і заплющила очі. Яке блаженство! Але розслабитися остаточно не вдалося: у животі раптом забурчало, і Летті зрозуміла, що неабияк зголодніла. Коли ж вона їла чи пила востаннє? Мабуть, що вчора вранці. Та ще чай, заварений Германом у лісі.

Летті простягла руку до флакона, що його навмання взяла з шафи, і налила собі в долоню трохи рожевої рідини. Запах просто запаморочливий! Друїди, вочевидь, знали на косметиці! Летті намилила волосся і вже хотіла знову зануритися під воду, коли їй дещо спало на думку.

— Дощ! — вигукнула вона, плескаючи в долоні.

Тієї ж миті на неї пролилася тепла злива. Летті засміялася. До деяких речей у цьому світі звикнути буде не так уже й складно!

Коли Летті нарешті повернулася до вітальні, Фіон клопоталася, накриваючи до сніданку. Посеред столу викрашався горщик із жовтими ірисами, на великому глиняному тарелі парувала грка масних млинців, поруч стояли вазочки з медом і прозорим бузкового кольору сиропом із квітковими пелюстками.

Трохи подалі розмістились глиняний глечик із молоком, тарілка із сирами, плетений кошик зі скибочками свіжоспеченого хліба, масничка з домашнім маслом, кілька видів паштетів, хрусткий смажений бекон, пироги з грибами, ягідний морс і компот із сухофруктів.

На приставному столику димував бокатий бронзовий чайник, наповнюючи кімнату ароматами лісових ягід і трав.

У Летті аж слинка потекла.

— Ого! Цілий бенкет на мою честь! Направду я помираю з голоду, — зізналася вона, вмощуючись за столом. — Поснідаєш зі мною?

Фіон заперечно замотала головою.

— Шкода...

Летті намастила паштетом велику скибку хліба й відкусила шматочок.

— Хай мені грець! — прицмокнула вона. — Кухар що, теж маг?

— Таке скажете! — пирснула Фіон.

— Ну, тоді він — геній!

— Вона, — з гордістю проговорила Фіон. — Моя матінка.

— Справді? І як тобі вдається залишатися такою стрункою?

Фіон щільно стулила губи, що готові були розпливитися усмішкою.

— Мама майже не буває вдома... Скуштуйте млинців із фіалковим сиропом.

— М-м-м... — Летті аж очі замружила. Колись тітонька Бріджит надіслала їм на Різдво зацукровані фіалки із Провансу, та вони й наполовину не були такі смачні...

Після того як Фіон пішла, Летті попрямувала до спальні. Там на неї вже чекали біла сукня із золотавим мотузковим паском і друїдський плащ, акуратно розкладені Фіон на ліжку. Взуття з-поміж залишеного вбрання не було, тож Летті знову натягла свої сандалі. Накинувши плащ поверх сукні, дівчина підійшла до зеркала. Ну от. Тепер вона виглядала майже як справжня друїдеса. Нині натовп місцевих витріщак навряд чи вгадав би в ній чужинку.

Зрозуміло, чому Герман на Англсі постійно ходив у насунутому на голову каптурі! Летті раптом зловила себе на думці, що геть нічого про нього не знає. Ні де він насправді мешкає, ні хто його батьки, чи має він братів і сестер, як проводить вільний час, про що мріє... Хлопець, у якого вона закохалася того квітневого ранку й за яким без вагань вирушила в інший світ, і досі залишався для неї суцільною загадкою. Швидше б побачитися з ним віч-на-віч і вивалити на нього всю ту купу запитань, що цілий ранок дзижчать у голові, наче дикі бджоли! Летті зітхнула й заправила за вухо пасмо каштанового волосся, що вибілося з-під каптура.

* * *

Летті заціпеніла перед чорними дубовими дверима з емблемою ордену. Думки плуталися, у роті пересохло й дуже хотілося пити.

— Виважуйте кожне слово! — напучував її Габріел.

Якого біса?! Якщо він намагається налякати її, то марно — їй і так страшно.

Двері беззвучно прочинилися, і Летті з Габріелом ступили до величезної порожньої зали з білими колонами. У приміщенні не вистачало однієї зі стін, тож Летті на мить відчула себе глядачкою у величезному недобудованому кінотеатрі, за екран у якому правила приголомшлива панорама Цитаделі з висоти пташиного польоту. Дівчина підвела голову й отетеріла: стелі теж не було, колони буквально підпирали собою небо!

Посеред зали стояв високий худорлявий чоловік. Вітер, що блукав поміж колон, театральнo розвівав поли його білосніжного балахона. Смолянисте волосся, що його ледь торкнулася сивина, злегка випнуте підборіддя, тонкий римський ніс і очі кольору арктичного льоду, який то синіший, що менше в ньому повітря — зовнішність біблійного царя чи пророка. Летті не довелося гадати, хто перед нею.

— Летиція Гвінгілл! — чоловік поволі рушив їй назустріч.

Летті уявлення не мала, як звертатися до Верховного Друїда, а тому просто схилила голову.

— Дякую, брате Каштане, — короткий кивок, і Габріел пішов, не промовивши жодного слова.

Дотримуючись даної ним поради, Летті зберігала мовчання. Вона звела погляд на Верховного Друїда, але одразу ж знітилась. Дивитися йому в очі виявилось так само просто, як гуляти розломом арктичного льодовика.

— Я чекав на вас, — зрештою мовив Верховний Друїд. І, помітивши збентеження дівчини, додав: — Звітть мене Владика Рейналлт.

— Добре, Владико Рейналлте, — вичавила із себе Летті.

— Як щодо чаю?

Летті враз полегшало, ніби можливість випити чаю надала їхній зустрічі певної людяності. Вони пройшли за колонаду, де вже чекав накритий на двох столик. Летті сторожко зазирнула за закрайок галереї. Чаювання над прірвою. Що ж, цілком відповідає моменту.

Рейналлт посадовив дівчину праворуч і почав розливати чай у напівпрозорі зелені чашки, покриті звивистим золотим візерунком.

— Як вам Цитадель?

— Я мало що бачила.

Друїд зробив кілька неспішних ковтків, і Летті наслідувала його приклад.

— Чудовий чай! — дівчина на мить замружилася. — Мені здається, я вже куштувала щось схоже...

— Навряд чи, — осміхнувся в бороду Рейналлт. — Це особливий напій. Старовинний сімейний рецепт. Ви зручно влаштувалися?

— Розкішно! — Летті не втримала усмішку, згадавши сад, купіль із лататтям і світлоцвіти.

— Хто вам прислуговує?

— Фіон.

Рейналлт схвально кивнув:

— Децо зухвала як на свої роки, проте цілком надійна. Сподіваюся, вона виявила належну повагу? Якщо ні, вам варто лише сказати...

— Усе гаразд, — запевнила Летті. — Фіон була чемною й дуже мені допомогла. Та гадаю, я здатна впоратися з усім сама...

— Про це не може бути й мови! — відрубав Рейналлт. — Ви моя почесна гостя. Не варто обтяжувати себе такими дрібницями.

Теплий вітер війнув Летті в обличчя, і вона раптом наважилась.

— Навіщо я тут? — уперше від початку розмови дівчина подивилася друїду просто у вічі.

— Хіба мій син не сказав вам?

— Ваш син? — брови Летті здивовано вигнулися. — Боюся, я не зовсім розумію...

— Герман.

Он воно що! Його-високість-спадкоємний-принц... Дивно, що вона сама не здогадалася. Але чому Герман приховав це від неї?

Блакить очей Рейналлта лякала й зачаровувала. Летті поволі вплавлялася в неї, наче маленька монетка, зронена на крижану брилу. Доклавши чималих зусиль, дівчина спромоглася урешті-решт розірвати зоровий контакт.

— Не варто гніватися на Германа, — зауважив Верховний Друїд. — Він був зв'язаний клятвою й не міг відкрити вам правду.

Удалині над лісом збиралися хмари. Вітер посвіжішав і нараз зі свистом кружляв між колонами, ніби граючись сам із собою у квача.

— Я чув, ви встигли заприятелювати.

— Це Герман вам сказав?

— Звісно. У мого сина немає від мене секретів.

Щоки Летті враз запашіли.

— Отже, вам пощастило більше, ніж мені...

— Мені шкода, Летиціє, — усмішка Рейналлта виглядала доволі щирою. — Сподіваюся, ви владнаєте всі непорозуміння, щойно Герман повернеться.

— Він поїхав?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ